

vil udskrive den paa ny paa Ejendommen, give helt Afkald paa den. Derimod den øvrige Skat kan man skrive ud paa de højere Indtægter og lade Skatteeftergivelsen virke som en paa Grund af Forholdene nødvendiggjort Revision af Ligningen, saa at man i Stedet for at opkræve Skatter af de mindre Indtægter nu opkræver dem af de større. ¶

Det fremgaar af de faldne Udtalelser, at man slutter sig til den Opfattelse, at det ikke nytter nu at genoptage en Forhandling om Ændring af Dyrtidslovgivningens Principper. Jeg har ment det rigtigt ikke at bringe en saadan Forhandling i Forslag, det eneste, der skulde kunne bevæge mig til at anse en saadan Forhandling for frugtbar, var en Erkendelse hos de Partier, der tidligere har modsat sig de af mig hævdede Principper, af, at de kunde ønske selv at foranledige en Forhandling af denne Art. Det fremgaar imidlertid af de Udtalelser, det ærede Medlem fra Vemming (Jensen-Sønderup) fremkom med, at det vil man ikke, og saa er der intet andet for end at forlænge Dyrtidsloven, som den nu foreligger, med de Ændringer, man kan blive enig om, og udsætte den endelige Revision til den nye Rigsdag, hvor jeg haaber, at de af mig forfægtede Principper vil faa bedre Kaar, end de har haft i den nuværende Rigsdag paa Grund af Venstres og de Konservatives Holdning her i Folketinget og deres Magtstilling i det andet Ting.

Oplysningerne om Dyrtidslovens Anvendelse i Kommunerne er afgivne til Bureauet. Saa længe jeg ikke vidste, om der skulde nedsættes Udvalg angaaende dette Lovforslag eller ikke, fandt jeg det rigtigt eventuelt at stille Oplysningerne til Disposition for Udvalget — Ministre plejer jo at fremsende saadanne Sager til Udvalget, naar det er nedsat — men saa snart jeg af de faldne Udtalelser erfarede, at Udvalg ikke vilde blive nedsat, foranledigede jeg, at Oplysningerne blev afgivet til Bureauet.

Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem fandt det ønskeligt at gøre nogle Bemærkninger om dette Forhold, thi det ærede Medlem har været sit Partis Ordfører og i særlig Grad dets Fører i denne Sag. Han har oprindelig modsat sig Statsrefusion til kommunale Foranstaltninger af almen Karakter. Det var mod hans Villie, at man i det andet høje Ting gik med til at yde $\frac{1}{3}$ s Refusion. Medens han ikke den Gang havde Held til overhovedet at hindre Refusionsydelse, hvilket var hans

Politik, havde han derimod Held til i Aar at hindre, at Refusion blev gjort ens for almindelige Foranstaltninger og Foranstaltninger til de ved Dyrtiden vanskeligt stillede. Jeg tillod mig paa det mest indtrængende at advare Rigsdagen imod at følge det ærede Medlem paa dette Punkt, og jeg sagde, hvad Følgen vilde blive. Jeg sagde, at Følgen vilde blive, at Dyrtidsloven blev udnyttet fuldt ud i Byerne, og jo større Byen var, des mere, men at Landkommunerne ikke vilde kunne anvende Dyrtidsloven fuldt ud, og at de derfor ikke vilde opnaa Andel i de store Statsmidler, der stilledes til Disposition. Da jeg ved det nu foreliggende Lovforslags Fremsættelse fremlagde Tallene for de forløbne 15 Maaneder, gjorde jeg den uimodsigelige Bemærkning, at disse Tal godtgør Rigtigheden af de Ord, jeg fremsatte, da jeg advarede Tinget mod at følge det ærede Medlem fra Vemming. Det, der er sket, er netop, at de store Byer har kunnet udnytte Loven og modtage den store Refusion, hvorimod Landkommunerne ikke har kunnet gøre det og derfor staar med en forholdsvis ringe Andel i de Midler, der er stillede til Raadighed. Jeg har paavist, hvad Grunden er. Grunden er den, at Dyrtidsforanstaltninger efter § 1 for de vanskeligt stillede i Landkommunerne ikke vilde lægge Beslag paa alle de Midler, der kunde anvendes, men at hvis disse Landkommuner fik let Adgang til at anvende § 2, kunde de anvende de store Statsmidler, der var stillede til Raadighed, og udnytte dem paa en overordentlig virksomhedsfuld og virksom Maade til at modvirke Dyrtiden for en stor Del af Befolkningen, nemlig den Del, som ikke tidligere har henvendt sig til det offentlige om Hjælp, og som heller ikke kunde ønske at modtage Hjælp paa Anmodning eller Hjælp, som havde Barmhjertighedskarakter, men som var stillet saaledes under Dyrtiden, at den i høj Grad kunde tiltrænge at nyde godt af en almindelig Retsforanstaltning ved Nedsættelse af Prisniveauet for de vigtigste Livsforbrødsvarer i Kommunerne.

Hvis det ærede Medlem ser Bevægelsen ud over Landet i denne Tid, hvis han ser Referater af Møder rundt omkring i Jylland og ikke mindst paa Fyn, vil man spore, hvorledes man der forstaar, at man ved ikke at anvende Dyrtidslovens § 2 har unddraget hele den store Klasse af smaa Landbrugere, Smaaahaandværkere og Smaa-handlende fra at faa en velfortjent og berettiget Dyrtidshjælp. Det er dertil, det ærede Medlems Førerskab har bragt disse